



**The Sufi Message of Hazrat Inayat Khan
Volume IX – The Unity of Religious Ideals,
13. The Master, The Saint, The Prophet**

**De Soefi Boodschap van Hazrat Inayat Khan
Deel IX – De eenheid van religieuze idealen,
13. De Meester, de Heilige, de Profet**

13. De Meester, de Heilige, de Profet

Drie paden

Er zijn drie wegen naar spirituele bereiking, die elkaar uiteindelijk op een knooppunt bij elkaar komen. Een weg is de weg van de Meester; een ander komt vanuit een totaal ander punt en is de weg van de Heilige; en het middelste pad is de weg van de Profet.

De Meester

Het pad van de Meester is een pad van oorlog – oorlog met uiterlijke invloeden die iemand verhinderen zijn weg door het leven heen te banen. Het pad van de Meester vergt zelfdiscipline en wilskracht om gedurende het leven vooruitgang te boeken. Hij overwint zichzelf; hij voert strijd met het leven; hij is in oorlog met het lot; hij voert een kruistocht tegen alles wat hem verkeerd toeschijnt; hij vindt de sleutel tot de geheimen die hem niet bekend zijn; hij verandert alle omstandigheden, alle dingen, alle mensen in de vorm die hij wil en kneedt de persoonlijkheden die met hem in aanraking komen zoals dat hem goedgevindt; hij stemt persoonlijkheden af op de toon die goed bij zijn orkest zou passen.

Het is een pad van voltooiing. Alles wat de Meester ter hand neemt maakt hij af; alles wat de Meester verlangt, verwerft hij vroeg of laat. Niettemin is het ene verlangen van de Meester volledige spirituele verwerving. Om die reden zijn alle andere bereikingen, spiritueel of materieel, voor hem slechts veel treden op een trap.

Het worsteling op het pad van de Meester is groot; hij heeft de hele tijd door strijd. Iedere omstandigheid die hem op de weg naar voltooiing tegemoetkomt is moeilijker om doorheen te gaan dan de omstandigheid daarvoor.

Ongetwijfeld wint hij, naarmate hij vooruitgaat op het pad van bereiking, aan kracht door strijd. Hoe groter de strijd gedurende het leven, hoe groter zijn kracht. Hij beheerst objecten; hij brengt in objecten uitwerkingen teweeg, die er van nature niet zijn.

Hij kan zelfs opstijgen tot een toestand waarin hij de Natuur kan beheersen en de spirituele hiërarchie wordt gevormd door de Meesters. Want de wereld wordt geregeerd; die wordt beheerst. Hoewel naar buiten gerichte regeringen verschillend zijn, is de naar binnen gerichte regering de spirituele hiërarchie. In het Oosten worden zulke mensen Wali genoemd, van wie de gedachte, het gevoel, de blik, de impuls het universum kunnen bewegen. En de Meester kan geleidelijk aan vorderen door de vijf belangrijkste fasen van bereiking en kan zelf uiteindelijk de fase van Rasul bereiken.

De Heilige

Het pad van de heilige is er een van liefde, harmonie en schoonheid; bereid om te geven, bereid om te offeren, bereid om afstand te doen, bereid om toe te geven en zich over te geven. De heilige ziel aanvaardt alle beledigingen zoals iemand iets als een zuiverend proces zou aanvaarden. Hij berust in elk verlies, want er is geen verlies zonder enig

gewin en er is geen gewin zonder enig verlies; er zit altijd een verborgen verlies in gewin en een gewin in het verlies. Ergens afstand van doen is voor die ziel niet moeilijk, want in het afstand doen vindt zij haar vrijheid. Geen enkel offer is voor de heilige ziel te groot, want dat schenkt hem geluk. Die ziel geen edelmoedigheid te leren: dat is haar natuur, haar karakter. Bescheidenheid, nederigheid, tolerantie en vergevingsgezindheid zijn deel van zijn wezen; hij kan niet anders, want hij weet niet anders.

Langs dit pad ondervindt de heilige ziel in het begin ongetwijfeld moeite. Het pad van de Heilige kent een constante strijd met het zelf, want er komt geen einde aan de eisen van de wereld; in deze wereld kan niemand té goed of té vriendelijk zijn. Hoe beter je bent, hoe meer goeds er van je gevraagd wordt; hoe vriendelijker je bent, hoe meer vriendelijkheid er van je verwacht wordt; en zo gaat dat maar voort gedurende het leven. Het geluk dat een heilige ziel vindt ligt, via alle aanhoudende offers die hij maakt terwijl hij door het leven heen gaat, in het feit dat zijn wil geleidelijk aan in harmonie raakt met de Wil van God, zodat de Wil van God en zijn wil ten slotte één worden. En niemand kan zich dat geluk voorstellen behalve de zielen die het gevoel van berusting hebben ervaren via alle kruizen die je in het leven te dragen hebt. De spirit van een Heilige heeft tot gevolg dat hij is afgestemd op het gehele universum.

Hij is in harmonie met de klimaten, met het weer, met de natuur, met de dieren en met de vogels; hij raakt in harmonie met de bomen en de planten, in harmonie met alle atmosferen, met alle menselijke wezens van verscheidene aard, omdat hij de grondtoon van het gehele universum wordt. Iedereen harmoniseert met hem; de deugdzaamste zielen, de kwaadaardigste zielen, engelen en duivels; iedereen raakt in harmonie. Hij raakt in harmonie met elk object, met elk element; met degenen die van deze aarde zijn vertrokken is hij in harmonie; met degenen in de atmosfeer is hij in harmonie en hij is in harmonie met degenen die op aarde leven. De moraal van een Heilige is erg moeilijk, maar de spirit van de Heilige is een zegening voor hemzelf en een zegen voor anderen.

De taak van de Meester

Het is de taak van een meester om individuen te beschermen en om de wereld te beschermen. Het is de taak van de Meester om alle rampen uit de buurt te houden die tot stand zouden kunnen komen door de disharmonie van de natuur van individuen en van de collectiviteit. Het is de taak van de Meester om degenen te helpen die labiel zijn maar het bij het juiste einde hebben, om degenen te helpen die zwak zijn maar die rechtvaardig zijn, wanneer hij zich in een situatie bevindt waarin hij door een krachtige vijand wordt tegengewerkt.

De taak van de Heilige

Het is de taak van de Heilige om mensen die zich ellendig voelen te troosten, om degenen die in het leven in de steek zijn gelaten onder de vleugels van genade en compassie te nemen, om de zielen die op zijn pad komen te zegenen.

De Profeet

De weg van de profeet is een weg die meer in evenwicht is, want in het leven van de profeet is er een balans van deze twee eigenschappen - de macht van bereiking en het geduld zich te schikken in de Wil van God. De profeet is dus tegelijkertijd zowel een strijder als een vrede-stichter. Deze weg wordt kemaal genoemd, de volmaakte of de evenwichtige.

De taak van de Profeet

De taak van de profeet is niet alleen zijn eigen spirituele bereiking, maar hij heeft ook een bepaalde dienstbaarheid van groot belang uit te voeren. Terwijl de Profeet door de vijf hiervoor genoemde fasen heen gaat, treedt hij op zijn weg naar de voltooiing van de missie van zijn leven op als een waarschuwer, als een healer, als een hervormer, als een rechter, als een leraar, als een priester, als een prediker.

Daarom houdt een dergelijke dienstbaarheid de Profeet af van waar zijn ziel altijd met smart op wacht en dat is de eenzaamheid in de wildernis. Hij snakt naar de ene plaats en wordt in een andere plaats neergezet. De ziel die er constant naar smacht om de menigte te ontvluchten wordt vanwege zijn missie nu juist in het midden van de menigte neergezet. Op deze manier wordt de taak van de Profeet in de wereld net zo moeilijk als dat er iemand gevraagd zou worden in het water te springen en er vervolgens droog uit te komen. Hij dient in de wereld te leven en niet van de

wereld te zijn. Toch is het heel vaak de profetische ziel wiens missie in het leven het dienen is van de mensheid in haar tijd van nood en het is de volbrenging van deze dienstbaarheid die hem tot Rasul, de Boodschapper, maakt. De Profeet is de drager van de Boodschap; de Profeet is tegelijkertijd meester en een dienaar; de Profeet is tegelijkertijd een leraar en een leerling, want er is een heleboel wat hij van zijn ervaring in het leven dient te leren, niet om zichzelf in staat te stellen de Boodschap te ontvangen, maar om zichzelf bekwaam genoeg te maken om de Boodschap te geven. Want God spreekt tot de Profeet in Zijn goddelijke taal en de Profeet interpreteert die op zijn beurt in de taal van de mensen, die voor hen verstandelijk kenbaar makend, trachtend de subtielste ideeën in de grove termen van de wereldse taal om te zetten.

Daarom wordt alles wat de Profeet de wereld komt geven niet in woorden gegeven, maar alles wat niet in woorden kan worden gegeven wordt zonder woorden gegeven. Het wordt via de atmosfeer gegeven; het wordt door de aanwezigheid gegeven; het wordt door de grote liefde die uit zijn hart stroomt gegeven; het wordt in zijn vriendelijke blik gegeven; en het wordt in zijn zegening gegeven. En toch wordt het meeste in stilte gegeven dat geen aards zintuig kan waarnemen. Het verschil tussen menselijke taal en goddelijke woorden is dit: dat een menselijk woord een kiezelsteen is; het bestaat, maar dat is dan ook alles; het goddelijke woord is een levend woord, net als een graankorrel. Een graankorrel is niet één graankorrel: in werkelijkheid is die honderd en duizenden graankorrels. In de graankorrel bevindt zich een essentie die zich altijd aan het vermenigvuldigen is en die op zichzelf volmaaktheid zal tonen.

De Profeet is de manifestatie van dezelfde Spirit die, in haar volste expressie, terecht Alfa en Omega genoemd kan worden, hoewel de spirit van Alfa en Omega zich in alle wezens bevindt – in een liefdevolle moeder, in een vriendelijk vader, in een onschuldig kind, in een helpende vriend, in een bezielend leraar. De Profeet is een mysticus, en grootser dan een mysticus; de Profeet is een filosoof, en grootser dan een filosoof; de Profeet is een dichter, en grootser dan een dichter; de Profeet is een leraar, en grootser dan een leraar; de Profeet is een ziener, en grootser dan een ziener. Waarom grootser? Omdat hij een plicht te vervullen heeft, samen met de zegen die hij op aarde brengt.

Profeet: Nabi en Rasul

In de taal van het Oosterse volk wordt de Profeet *Paghambar* genoemd. Er zijn ook twee andere namen, *Nabi* en *Rasul*; en hoewel elk van deze namen Profeet betekenen, duidt elke naam toch een bepaalde eigenschap van de Profeet aan: ook verwijst elk van deze woorden naar een bepaalde graad van zijn evolutie. *Paghambar* betekent letterlijk 'de drager van de Boodschap', en dit woord wordt gebruikt voor de Heiligen die van tijd tot tijd een Goddelijke Boodschap naar een bepaalde gemeenschap, natie of ras brachten, telkens wanneer de behoefte bestond om een bepaald volk wakker te maken. De *Paghambar* heeft als een alarmsignaal gefunctioneerd om de mensen te waarschuwen voor komende gevaren; de *Paghambar* heeft hervormingen gebracht om de toestand van zijn volk te verbeteren.

Er zijn in het leven van de boodschapper twee stappen, een kleine en een grote. De ene fase is de fase waarin hij de Boodschap begint te geven; de volgende fase is de fase waarin de Boodschap wordt volbracht. *Nabi* is dus degene die de Boodschap begint te geven; *Rasul* is degene die de Boodschap volbrengt.

Nabi is de Profeet die er niet alleen voor een bepaald deel van de mensheid is. Hoewel hij in een beperkte regio van de wereld kan wonen en kan rondlopen, heeft dat wat hij brengt toch invloed op de gehele mensheid. Het kan zijn dat het niet tijdens zijn leven wordt volbracht, maar er zal een dag van volbrenging komen, zelfs al is dat eeuwen later, waarop alles wat hij gebracht heeft de gehele mensheid bereikt. *Rasul* is het woord dat een gevorderde graad aanduidt, waarin de Profeet niet alleen een Boodschap naar de wereld heeft gebracht, maar ook zijn taak tijdens zijn leven heeft volbracht via alle tests en beproevingen die een Profeet in het leven het hoofd moet bieden.

De Profeet is een tolk van de goddelijke wet in een menselijke taal. Hij is een ambassadeur van de spirituele hiërarchie, want hij vertegenwoordigt voor de mensheid de verlichte zielen die zowel bekend als onbekend zijn voor de wereld, die verborgen en manifest zijn, die zich in deze wereld of aan de andere kant van de wereld bevinden. De Profeet is een Ingewijde en inwijder, want hij is een antwoord op de roep van de mensheid, van individuen en van de collectiviteit; degene die sympathiseert met degenen die pijn hebben, die degenen die zich in de duisternis bevinden gidst, die degenen die zich in een conflict bevinden harmoniseert en vrede naar de wereld brengt, de wereld die altijd wanneer die is geprikkeld door zijn activiteit van eeuwen, zijn evenwicht verliest.

De Profeet kan nooit de ultieme Waarheid vertellen, die alleen zijn ziel kent en die niet in woorden is uit te leggen. Het is daarom zijn taak de Waarheid vorm te geven, te schilderen en te tekenen in woorden die verstandelijk kenbaar zijn voor de mensheid. Het is niet iedereen gegeven de naakte Waarheid te zien. Als hij dat kan dan heeft hij geen onderricht meer nodig. De Profeet luistert, bij wijze van spreken, naar de woorden van God in de taal van God en vertaalt die zelfde woorden in de menselijke taal. Hij spreekt tegen een ieder in zijn eigen taal; hij converseert met een ieder, zich bevindend op zijn eigen niveau. Daarom loopt hij weinig kans om het niet eens te zijn met een ander, tenzij er iemand is die alleen maar ruzie zou willen en niets anders; daar kan hij niet helpen.

Naast de woorden die zelfs een intellectueel iemand kan zeggen, brengt de Profeet de liefde en het licht dat het voedsel is voor elke ziel. Enkel de aanwezigheid van de Profeet kan ervoor zorgen dat iemand de dingen anders ziet en toch kan het zijn dat hij niet weet dat het vanwege de profeet was. Het kan zijn dat hij nu slechts denkt dat wat hem eerder niet helder was, of hem een ogenblik moeilijk toescheen, nu eenvoudig en helder is. Want de Profeet is een levend licht, een licht dat in kracht groter is dan de zon, want het licht van de zon kan alleen maar dingen helder voor de ogen maken, maar het licht dat de Profeet naar de wereld brengt zorgt er voor dat het hart alles ziet waartoe de ogen niet in staat zijn. De Profeet brengt Liefde - de Liefde van God, de Vader en de Moeder van de gehele mensheid: een Liefde die het Leven zelf is. Geen woorden of handelingen kunnen die Liefde tot uitdrukking brengen. De aanwezigheid van de Profeet, zijn hele wezen, spreekt erover, mits het hart oren heeft om te luisteren. Waarlijk, voor de gelovige is alles goed en voor de ongelovige is alles verkeerd.

De hoofdtaak van de Profeet is de Naam van God te verheerlijken en om de mensheid vanuit de dichtheid van de aarde op te heffen, om de deuren van het menselijk hart voor de goddelijke schoonheid te openen die overal wordt gemanifesteerd en om zielen te verlichten die jarenlang in het duister aan het rondtasten zijn. De Profeet brengt de Boodschap van de dag, een hervorming voor die specifieke periode waarin hij wordt geboren. Een verkondiging van een profeet betekent niets voor de ware Profeet. Het wezen van de Profeet, het werk van de Profeet en de volbrenging van zijn taak zijn op zich het bewijs van profeteerschap.

De Geest van Leiding

De Geest van Leiding kan anders gezegd de Goddelijke Mind worden genoemd; en net zoals er na zijn komst op aarde de laatste hand aan de menselijke mind wordt gelegd, zo raakt de Goddelijke Mind na manifestatie af. In heldere taal, de Mind van de Schepper wordt gemaakt van Zijn eigen schepping. De ervaring van elke ziel wordt de ervaring van de Goddelijke Mind; daarom heeft de Goddelijke Mind de kennis van alle wezens. Hij is een opslagplaats van volmaakte wijsheid. Hij is de Ziel van Christus en de Spirit van profetie. Intuïtie, inspiratie, visioen of openbaring, ze hebben allemaal de Goddelijke Mind als de Bron waar alle soorten van openbaring vandaan komen.

Er zijn sommige mensen die indirect kennis van de Goddelijke Mind ontvangen en sommigen ontvangen die direct. In zielen die het overkomt dat ze de centrale stroom van de Geest van Leiding ontvangen, wordt de spirit van profetie geconcipieerd. De Boodschappers van alle tijden, over wie we in de geschiedenis en overleveringen van de wereld horen, zijn zielen geweest in wie de centrale stroom van het Goddelijke Licht heeft gewerkt. Met andere woorden, de Profeten van alle tijden zijn de reflecties geweest van de Goddelijke Mind op aarde. Niemand heeft ooit God gezien en als het bewijs van God zich al ooit heeft gemanifesteerd dan is dat in de mens die God reflecteerde. Naast alles wat de Profeten hebben onderricht, was het de persoonlijkheid van de Profeten waaruit hun profetie bleek. In hun denken, hun spreken en woord reflecteerden zij God, wat meer was dan wat zeden, doctrines of leringen konden doen.

Iedere geïnspireerde persoon reflecteert op zijn eigen manier de een of andere goddelijke vonk die in zijn ziel ligt verborgen, wat de wereld voor hem inneemt. Een musicus kan zijn inspiratie in muziek laten zien; een dichter kan die in zijn poëzie laten zien; een schilder kan zijn inspiratie in zijn kunst laten zien; maar de centrale lichtstraal die de Profeten reflecteren, op elk niveau en op elk aspect van het leven vallend, maakt alle dingen helder voor hun zicht. Daarom ruimt hun aanwezigheid complexiteit op uit de minds van diegenen die in de war zijn. In de aanwezigheid van een Profeet kan iemand helderder voelen en denken, zelfs zonder met de Profeet gesproken te hebben. Veel mensen vergeten hun vragen wanneer ze zich voor de Profeet bevinden, want het licht brengt, terwijl het op hun hart valt, hen het antwoord en zij ontdekken dat het antwoord zich in henzelf bevond, iets wat ze al wisten. Het is ongetwijfeld waar dat zowel de vraag als het antwoord zich in de ziel bevinden. De eerste stap van de vooruitgang van de ziel laat vragen opkomen en de tweede stap is het antwoord. Dit is de reden waarom een profetische ziel

tegelijkertijd een arts is; een profetische ziel is een wetenschapper, een kunstenaar, is vaardig in de handel, het bedrijfsleven en de zakenwereld, is bevoegd in het voeren van oorlog en competent in het stichten van vrede. De Geest van Leiding is als de gist die wordt gebruikt om brood te maken, de mensheid voor te bereiden op het doel waarvoor ze werd geschapen. De Geest van Leiding is een plant die groeit en bloeit wanneer zij respons en zorg ontvangt; en wanneer ze water krijgt door de regenbui van goddelijke inspiratie dan komt ze tot volle bloei in het licht van de Goddelijke Zon. De Geest van Leiding is het Licht van God, dat vergeleken kan worden met een lantaarn die de boer draagt wanneer hij in het holst van de nacht op de boerderij rondloopt. De Geest van Leiding is net een zoeklicht. Elk object waarop het zoeklicht wordt gericht laat zich duidelijk zien; zo geeft de Geest van Leiding, geworpen op het een of ander aspect van het leven, iemand er een scherp inzicht in. In de Geest van Leiding vindt men een levende God actief in het hart van iedere persoon.

Degene die op de Geest van Leiding vertrouwt om zijn leven richting te geven, wordt op de juiste wijze geleid. We hebben altijd een raadgever binnenin ons, maar degene die het bestaan van zoiets als de Geest van Leiding ontkent, wordt enige tijd door de Geest van Leiding in de steek gelaten zodat hij er zelf naar op zoek moet gaan. Het is als de moeder en het afhankelijke kind dat de hand van de moeder probeert vast te houden bij elke stap die het zet; dus wordt de gehele aandacht van de moeder naar elke stap van haar kind toe getrokken. Maar wanneer het kind probeert om door zijn eigen wil rond te lopen en probeert weg te blijven dan wordt de aandacht van de moeder tot een bepaalde hoogte vrijgelaten. Dit betekent niet dat de moeder de zorg voor het kind helemaal opgeeft; het betekent alleen maar dat de moeder het kind toestaat tot op bepaalde hoogte zijn eigen wil te volgen en dat ze medelijden heeft wanneer het kind valt en zich zeer doet. In feite zijn alle zielen kinderen van God, maar zulke zielen die zich bewust zijn van hun relatie met God, net zoals die tussen een kind en zijn ouders, verdienen het zeker om de kinderen van God genoemd te worden. Voor hen wordt er speciaal gezorgd; zij worden altijd geleid, omdat ze om leiding vragen.

De ziel van de Profet vertoont dus de onschuld van een kind. Van wat er over Jezus Christus en Zijn leven aan de wereld bekend is, was de meest beminlijke eigenschap van de Meester Zijn onschuld ondanks Zijn volmaakte wijsheid. Hij verdient het zeker om de Eniggeboren Zoon genoemd te worden Die Zijn hele leven bij alles wat Hij zei of deed heeft vertrouwd op de leiding van God.

De vorm van de Boodschap

Een vraag die altijd wordt gesteld is hoe de profetische ziel de Boodschap van God ontvangt: in welke vorm. Brengt de engel Gabriël die zoals dat in de geschriften van Ben Israël wordt gezegd? Komt die als een stem? Komt die in een vorm die zichtbaar is? En het antwoord is, dat alles wat erover is gezegd in de klassieke geschriften zo veel waarheid behelst, hoewel heel vaak sommige van de symbolische ideeën door de niet-ingewijden verkeerd worden geïnterpreteerd. Gabriël als een Boodschapper is deels verbeelding.

De ware Gabriël is die Geest van Leiding die de ziel van de Profeten is. Haar stem is intuïtie, maar voor de aandachtige mind van de Profeten is deze stem soms zo helder dat die veel luider wordt dan wat men via de oren hoort. Want in hun hart is een vermogen geproduceerd; met andere woorden, hun hart wordt als een koepel die elk woord weerkaatst. Het hart van de gewone persoon geeft die echo niet; dus wordt de innerlijke stem onhoorbaar wordt voor je eigen ziel. Net zoals er een stem nodig is, is er ook het horen nodig; zonder het horen is de stem onhoorbaar. Het horen is het vermogen in het hart. Wanneer het hart als een oor wordt dan begint het de stem te horen die van binnenuit komt.

En nu komt de vraag op of Gabriël zich in een bepaalde vorm voor de Profeten manifesteerde. Dat is ook waar. Er is op deze wereld niets wat verstoken is van vorm behalve God Die vormloos is. De vorm van sommige dingen is zichtbaar en die van andere dingen onzichtbaar. Zelfs gedachten en gevoelens hebben vormen. Je zou ze resultaten kunnen noemen, maar vorm is altijd een resultaat. Het hart dat de innerlijke stem luider dan de gesproken woorden kan horen kan zeker de vorm zien, zelfs de vorm die niet door elke ziel gezien wordt. De vraag: 'Zien de ogen van de Profet een vorm?' – kan beantwoord worden met: 'Ja'. Want wat het hart volledig ziet wordt ook in de ogen gereflecteerd. Het wordt niet van buitenaf maar van binnenuit gezien, en toch wordt het gezien. Het is niet iedereen gegeven om een idee zoals dit te bevatten: men is gewend alles wat van buitenaf komt te zien en te horen. Maar voor de wijze mensen is het zo klaar als een klontje dat de ogen en de oren niet alleen de organen zijn waarin de impressies van het uiterlijke het leven worden gereflecteerd, maar dat zelfs de impressies van het leven vanbinnen er ook in worden gereflecteerd.

Het maakt de Profeet weinig uit of zijn oren horen of dat zijn hart hoort, of zijn ogen zien of dat zijn hart ziet. Hij weet dat hij hoort en ziet en dat is voor hem voldoende bewijs van een levende God. Je zou kunnen vragen: bedoelt u hiermee dat God zo persoonlijk is dat Hij als een geestverschijning tegen iemand praat en zich manifesteert? Als dat zo zou zijn dan zou dat alleen maar het inperken van God zijn! In antwoord hierop zou ik willen zeggen dat de onbegrensde God voor ons begrensde zelf verstandelijk niet kenbaarder zou kunnen worden gemaakt tenzij Hij eerst begrensd werd gemaakt. Dat begrensde ideaal wordt als een instrument, als een medium van God Die volmaakt is en Die zonder grenzen is.

Het wezen van de Profetische ziel

De ziel van de Profeet geeft zowel het menselijke als het goddelijke weer. Met zijn voeten op de aarde en zijn hoofd in de hemel moet hij op het pad van het leven reizen, de rede respecteren en eerbiedigen en zich niettemin vastklampen aan het touw dat van de hemel af naar beneden hangt en dat hij geloof noemt – het een het tegenovergestelde van het ander. De wereld van variëteit dwingt hem er met zijn talloze veranderingen toe zaken te berekenen, en de wereld van eenheid belooft zijn onwankelbare geloof het antwoord op elke eis van het leven. In de taal van de Soefi's is er een woord genaamd Akhlak-e Allah, wat 'de Stijl van God' betekent. Deze Stijl wordt in de profetische ziel gezien. Want niemand kent de Stijl van God, daar God niet door iedereen gezien wordt; en als er al enig teken van God gezien wordt dan is dat in degene die Godbewust is; en het is de volheid van het Godbewustzijn die een profetische ziel vormt.

Het leven van een Profeet is als het leven van iemand die over een koord heen loopt - materie aan de ene kant en spirit aan de andere kant, de hemel aan de ene kant en de aarde aan de andere kant - met het onvolmaakte zelf op reis naar volmaaktheid en tegelijkertijd de last van talloze zielen torsend, waarvan vele zelfs nog niet geleerd hebben om op de aarde te lopen. In de historische verhalen over de Profeten lees je, ongeacht in welke periode ze naar de aarde zijn gekomen, over hun worsteling die viervoudig is: de worsteling met het zelf, de worsteling met de wereld, de worsteling met vrienden en de worsteling met vijanden; en toch vragen velen zich af waarom een Profeet een strijder zou moeten zijn! Veel mensen weten van de Profeet Mohammed dat hij een strijder was, maar zijn niet op de hoogte van het feit dat Mozes dezelfde ervaring had. En maar heel weinig mensen weten dat het leven van de Profeten van India, Rama en Krishna, van begin tot eind niets anders was dan oorlogvoering. Hun geschriften staan vol met de oorlogen en veldslagen die er tijdens hun gehele leven waren en als er sommigen geen oorlog leken te hebben dan hadden ze wel een andere vorm van oorlogvoering waar ze doorheen moesten. Het bloed van de martelaren was de fundering van de kerk.

De Zieners en Heiligen, die een kluisenaarsleven leiden, zijn gelukkig vergeleken met het leven van de Profeet, van wie de levenstaak zich te midden van de menigte bevindt. Wanneer bekend is dat hij een Profeet is dan dienen jaloezie en vooroordeel zich aan; als hij niet bekend is kan hij maar weinig doen. Wanneer hij zich in de wereld begeeft dan slokt die wereld hem helemaal op; wanneer hij aan God denkt, trekt God hem naar zich toe - er wordt van twee kanten aan zijn spirit getrokken; en dit is wat het symbool van het kruis aanduidt. De Profeet, die God en Zijn Boodschap vertegenwoordigt, wordt door elke ziel getest, beproefd en onder de loep genomen; er worden duizend zoeklichtjes op hem geworpen; en hij wordt niet door één maar door talloze rechters beoordeeld; elke ziel is een rechter en heeft zijn eigen wet om hem mee te beoordelen. De mysticus is vrij om te spreken en te handelen; wat kan het hem schelen wat de mensen over hem denken? De Profeet echter dient voorzichtig te zijn met wat ze over hem denken - niet voor zichzelf, maar voor degenen die hem volgen.

Naast alle moeilijkheden vindt hij uiteindelijk geen begrip voor zijn ideaal of dienstbaarheid in de wereld, behalve in God, Die als enige zijn troost is. Velen volgen de Profeet, maar slechts weinigen begrijpen zijn ideaal. En dit is wat Mohammed liet zeggen: 'Ik ben kennis; Ali is de deur'. Op de eerste plaats is het uiterst moeilijk om een verheven gedachte in woorden of handeling tot uitdrukking te brengen omdat wat er in woorden en handelingen wordt uitgedrukt de oppervlakte van de gedachte is; op dezelfde manier is het heel moeilijk om diep gevoel in woorden en handeling tot uitdrukking te brengen. En zo is het ook met de Boodschap van de Profeet; die is vaak moeilijk in woorden om te zetten. De beste manier om een profetische Boodschap te volgen - die maar aan heel weinig mensen bekend is geweest - is om de manier van kijken van de Profeet aan te nemen; want men kan het gezichtspunt van iedere persoon volledig begrijpen door vanuit het gezichtspunt van die persoon te kijken.

Wij ontdekken in de overleveringen van de oudheid dat er onder de Profeten van vroeger veel Profeten waren die, in wereldse zin, niet hoog opgeleid waren en onder hen bevindt zich de Profeet Mohammed, die de naam Ummi werd gegeven, die velen gebruikten, en die 'ongetuigd' betekent; hoewel de Profeet, volgens de idee van die tijd, zeer welbespraakt was in de Arabische taal. Dit laat zien dat wereldse opleiding iemand nog geen Profeet maakt. Ongetuigd het die behulpzaam bij het verwoorden van de spirituele Boodschap die zijn hart in een meer verstandelijk kenbare vorm ontvangt.

Wij zien in de geschriften van de wereld vier verschillende vormen waarin de profetische Boodschap werd gegeven:

1. de klassieke Hindoe vorm, die in de geschriften van India getraceerd kan worden en die door Boeddha werd gecontinueerd;
2. vervolgens de vorm van Beni Israel, die te vinden is in het Oude Testament, van de tijd van Abraham tot de tijd van Mohammed;
3. de derde vorm is de vorm van Zarathoestra, die twee aspecten toont – het ene aspect is de Gayatri van de Hindoes en het andere aspect is het gebed van Beni Israel;
4. en de vierde vorm is de vorm van het Nieuwe Testament, dat de legende en interpretatie van de leer van Jezus Christus weergeeft en dat met iedere nieuwe versie begrijpelijker werd gemaakt voor de mind van de mensen in het Westen.

Maar zodra een ziel dieper in deze geschriften duikt begint ze de Ene Stem in al deze uiterlijke vormen te beseffen en dat het dezelfde Stem is die deze verschillende vormen heeft aangenomen om aan de behoefte van ieder tijdperk te beantwoorden.

Wat de Profeet zegt is heel wat minder dan wat hij werkelijk hoort en de betekenis van wat hij zegt is heel wat dieper dan wat zijn uiterlijke woorden betekenen. Want de taak van de Profeet is een uiterste moeilijke taak; het is de poging om de wereld de hele oceaan in een fles aan te reiken. Niemand is ooit in staat geweest om dat te doen; toch hebben Zij het allemaal geprobeerd, want dat is hun voorbestemming geweest. Mensen hebben de flessen die hen werden gegeven aangenomen en gezegd: 'Kijk, hier is de oceaan; ik heb de oceaan in mijn zak!' Maar de Profeten hebben door wat ze in de geschriften hebben onderricht alleen maar geprobeerd de weg te wijzen; maar zij hebben het Doel niet verbeeld, want niemand kan het Doel in een beeld omzetten. Het Doel bevindt zich boven alle vorm en voorbij de kracht van woorden om het uit te leggen.

Degenen die baat hebben gevonden bij het leven en de Boodschap van de Goddelijke Boodschap zijn niet per definitie de aanhangers van hun Boodschap, maar degenen die hun leven imiteerden; want zij hebben niet alleen de lering gevolgd, maar volgden ook de Leraar, die het levende bewijs is van zijn lering. Alle klassieke overleveringen van de religieuze evolutie vertellen ons hoe degenen die zich rondom de Profeten bevonden eerder baat hebben gevonden door de imitatie dan door het volgen van de strikte wetten en door over de verschillen tussen de wetten te argumenteren. Er bestaat geen enkel geschrift waarin geen contradictie bestaat. De contradictie maakt de muziek uit van de Boodschap. Als er geen contradictie zou zijn dan zou de Boodschap rigide zijn, net als kiezelstenen. Zelfs kiezelstenen zijn niet allemaal hetzelfde; hoe kunnen woorden hetzelfde betekenen? De Boodschap is niets anders dan een antwoord op elke vraag, elke behoefte, elke eis van het individu en het collectieve leven.

Roemi heeft in de Masnavi, van begin tot eind, geprobeerd het wezen en het karakter van het hart van de Profeet uit te leggen en hiermee heeft hij een sleutel gegeven voor de deur die zich opent naar het profetische pad. Daarom dienen wij bij het lezen van willekeurig welk geschrift op de eerste plaats in gedachten te houden dat het niet de woorden zijn die wij lezen die zo belangrijk zijn maar wat erachter verborgen ligt. Voor de doorsnee mind, die alleen maar op de Oppervlakte kan zien zijn de woorden van de geschriften niet anders dan eenvoudige frasen en soms lijken de ideeën eenvoudig, zelfs kinderlijk. Maar degene die probeert te weten wat er zich achter bevindt zal in de loop van de tijd ontdekken dat er achter ieder woord dat er over de lippen van de Profeten is gekomen een breed veld van denken ligt verborgen. Waarlijk, de woorden van de Profeten zijn als zegels op het Geheim van God.

De afstemming van de Profeet

Wat wordt er van een Profeet gevraagd? De profetische ziel dient onvermijdelijk zo hoog te stijgen dat ze de Stem van God hoort en tegelijkertijd dient ze zo laag te buigen dat ze elke kleine fluistering van de menselijke wezens hoort. In het leven van de Profeten is het minste of geringste gebrek aan aandacht en respect voor al degenen die de

aandacht van de Profeten willen vragen, opgemerkt en bespeurd. Dat houdt in tegelijkertijd in de hemel en op de aarde leven. Het hart van de Profeet is voorbestemd om een harp te zijn waarvan elke snaar op zijn juiste toonhoogte dient te zijn afgestemd zodat God er Zijn muziek op kan spelen. En die celestijnse muziek wordt de Goddelijke Boodschap genoemd. Dat is de reden waarom veel van de geschriften uit de oudheid Githa's of Gatha's werden genoemd, wat hetzelfde betekent: 'muziek'. Het Goddelijk Lied Krishna wordt de Bhagavad Gita genoemd, wat 'Het Lied van God' betekent; en de Parsi's noemden hun heilige geschrift Gatha. De joodse geschriften worden gechant wanneer ze worden gereciteerd; en ook de Koran wordt in de vorm van zingen gereciteerd.

Elke musicus weet hoe moeilijk het is om zijn viool gestemd te houden, vooral wanneer die in trilling telkens wanneer hij zich in de menigte dient te begeven. Het hart is er daarom op een niet te vergelijken manier vatbaar voor om ontstemd te raken. Het is om deze reden dat de zieners en mystici de eenzaamheid opzochten en zich afzijdig hielden van de menigte; maar de Profeet wordt, door zijn natuurlijke missie, te midden van de menigte geplaatst. Het is het probleem van het leven in de menigte dat hij op te lossen heeft en het nochtans niet op intellectuele wijze op te lossen, zoals ieder ander dat wenst te doen, maar op spirituele wijze door dat instrument, het hart, op juiste wijze afgestemd te houden op het Oneindige zodat hij het antwoord ontvangt op alle vragen die op elk moment van de dag opkomen.

Zo komt het dat alleen al de aanwezigheid van de Profeet het antwoord op elke vraag is: zonder een woord gesproken te hebben geeft de Profeet het antwoord; maar als een mind, rusteloos en verward, het niet kan horen dan ontvangt die mind het antwoord in woorden. Het antwoord van de Profeet vernietigt radicaal elke vraag; maar het antwoord komt altijd uit het hart van de Profeet zonder dat hem zelfs maar een vraag is gesteld. Want de Profeet is enkel het medium tussen God en de mens; daarom komt het antwoord van God. Het is niet waar dat de Profeet een vraag beantwoordt omdat hij de mind leest; het is de mind van degene die de vraag stelt die, op het innerlijke niveau, de goddelijke klok laat luiden, die het hart van de Profeet is; en God, die de klok hoort, antwoordt. Het antwoord komt op een manier alsof er woorden in de mond van de Profeet werden gelegd.

De Profeet niet na te denken over de vraag die hem wordt gesteld; het gaat allemaal automatisch, zodanig dat de vraag het antwoord uit hem te voorschijn haalt. Deze regel wordt niet alleen op individuen toegepast, maar ook op de menigte. Terwijl er op hetzelfde moment duizend mensen naar een Profeet aan het luisteren zijn en iedereen een eigen vraag in gedachten heeft, is de vraag van ieder van hen beantwoord. Het ware karakter van de heilige geschriften is dus dat zelfs het boek een antwoord op de vraag geeft als iemand het automatisch opent om een oplossing voor een bepaald probleem te ontdekken. Stel je eens voor, als het boek een antwoord geeft dan zou men meer van de Profeet kunnen verwachten; want de ziel van de Profeet is het levende boek: zijn hart is het heilige geschrift.

Wat is religie? In de uiterlijke betekenis van het woord, een vorm die wordt gegeven aan het vereren van God en een wet die aan een gemeenschap wordt gegeven om op harmonieuze wijze te leven. En wat betekent religie in de innerlijke betekenis van het woord? Het betekent een trap, voor de ziel gemaakt om te beklimmen en dat niveau te bereiken waarop Waarheid wordt verwezenlijkt. Deze aspecten van religie kunnen allebei gevonden worden in de woorden en in de ziel van de Profeet: zijn woorden, de wet; zijn Boodschap, de wijsheid; en zijn wezen, die vrede waarnaar iedere ziel op zoek is. God heeft Zich nooit als Zichzelf gemanifesteerd in deze wereld van variëteit waarin elk ding en elk wezen een goddelijk wezen is, echter met zijn beperkingen. En als de wereld in staat is geweest om in God te geloven en om God in elk wezen te herkennen dan is dat in de vrome mensen, dan is dat in de ziel die God reflecteert. Met alle argumenten voor en tegen de goddelijkheid van Christus kan geen enkele oprechte gelovige in God ontkennen dat God via de Persoonlijkheid van de Meester reflecteert.

-wordt vervolgd-

De profetische claim

- Abraham werd *Habib Allah* genoemd, de vriend van God;
- Mozes werd gezien als *Kalim Allah*, iemand die met God communiceert;
- Jezus werd *Ruh Allah*, de Spirit van God, genoemd;
- Mohammed werd de *Rasul Allah* genoemd, de Boodschapper van God.

Er kan tussen de Profeten onder de Hindoes en die van Ben Israël een verschil worden opgemerkt en dat is dat de Hindoe Profeten beweerden zelf God te zijn. De reden was dat het volk van India vanwege hun filosofische evolutie

bereid was het goddelijke in de mens te accepteren; maar in Arabië en Palestina riep zelfs de profetische claim alleen al zoveel weerstand tegen de Profeten op dat hun leven in gevaar was en het voor hen heel moeilijk werd om hun missie uit te voeren.

Na degenen die goddelijkheid opeisten zijn er in India veel hervormers geweest op wie de mensen zonder veel problemen reageerden, maar in het Midden-Oosten is het altijd moeilijk geweest en dat zal altijd zo blijven. Om deze reden vond de school van esoterie uit de oudheid, de Orde van de Soefi's uit de oudheid, het moeilijk om onder de heerschappij van orthodoxie te bestaan. Het leven van veel grote Soefi's is tot slachtoffer gemaakt van de orthodoxe machten die heersten. Het soefisme, dat als een moeder was van de komende hervorming in de religieuze wereld, werd door Perzië beschermd en vond uiteindelijk een nog grotere vrijheid in het land van India waar de Hindoe's het respecteerden en de moslims het zonder enig aarzelen volgden. In de huizen van de Soefi's ontmoetten de aanhangers van alle religies elkaar in vriendelijkheid en in het gevoel van broederschap.

De Soefi Boodschap die nu in de westerse wereld wordt gegeven is het kind van die moeder die al sinds jaar en dag als Soefisme bekend is. De Soefi Boodschap die op dit ogenblik aan de wereld wordt gegeven verbindt dus de twee koersen van de profetische missie, de koers van de Hindoes en die van Ben Israël, opdat zij het medium worden om beide delen van de wereld, het Oosten en het Westen, in God en Waarheid te verenigen. Het is dezelfde Waarheid, dezelfde religie, hetzelfde ideaal dat de wijzen van alle tijden hebben hooggehouden. Als er iets anders is dan is dat het verschil van de vorm. De Soefi Boodschap die nu wordt gegeven heeft de vorm aangenomen die geschikt is voor deze tijd. Het is een Boodschap zonder claim; en de groep werkers in deze Boodschap en degenen die haar aanhangen worden de Soefi Beweging genoemd, van wie het de taak is om rustig, pretentieloos, het spirituele pad te bewandelen en om God en de mensheid te dienen, waarin de vervulling van de Boodschap ligt.

Translation by Alima Mooijman, alima@sufimovement.us

International Sufi Movement-USA-Midwest Region <http://www.sufimovement.us/>

International Sufi Movement-USA-Midwest Region Translation Team <http://www.sufimovement.us/workers.htm>

<http://sufimovementusdutchtranslations.blogspot.com/2011/09/de-eenheid-van-religieuze-idealen-13.html>

To read the original text please visit <http://www.hazrat-inayat-khan.org/php/views.php?h1=31&h2=13&h3=0>